

– Vit mugu tora at vága at gera mistøk

– Han har tillid til os, og det vigtigste for Ham er ikke, at vi gør alt perfekt, men at vi tør leve på Hans ord, og tør risikere at begå fejl, og alligevel vide, at vi er elsket, segði Henning Bøgesvang í prædiku síni í Christianskirkjuni á Norðoyastevnu

Gudstænasta í Christianskirkjuni 6. s. e. páskir

Herre, tak for en ny dag, tak, at det kan opleves godt at leve – tak, at du også giver livet, så vi kan fornøje os. Herre, du ved, hvordan de unge har det – når de først er vågnet op, kan de fornøje sig, selvom det regner og de bliver våde udevendig. Herre, lad også dem, der bliver våde indvendig, blive tørre. Herre, lær os at takke dig for gode gaver indtil i dag, og velsign ordet om, at du vil forsvare os, fordi du har godhed for os. Amen!

Velkommen i kirke i dag, og velkommen ud over det ganske land. Vi, som er her, ved, at gudstjenesten bliver sendt ud i luften. De, der lægger sådanne programmer, er så betænksomme og fulde af ideer. F.eks. passede det så fint, at den sidste melodi, inden gudstjenesten skulle begynde, var: »Alle mine længsler, de smyger sig om dig«. Det var meget rørende, og hver især kan vi så gøre vore tanker om det.

Det er i dag 6. s. efter påske, men vi lægger måske nok mere mærke til, at det er Norðoyastevnudagur med festligheder, udstillinger, taler, konkurrencer, dans, sodavand og meget mere. – Det er gammel jødisk –, og også kristen skik, at komme sammen og i fællesskab blive styrket ved gudstjeneste, men også i fællesskab at fornøje sig. Begge dele hører med til at være menneske. Når man

– Vi har alle skrøbeligheder; hvem af os har råd til at fordømme de andre. Det er nok en af menneskets værste skrøbeligheder, at sladre om hinanden og finde fejl, så man kan pege fingre ad andre, og så takke for, at man ikke er som dem segði dæmliki og fólkaligi klaksvikspresturin Henning Bøgesvang í prædiku síni á Norðoyastevnu. Mynd kalmar

havde hørt Guds ord, var man blevet mindet om, at man var Guds skabning og under Hans kærlighed, og at man som menneske var det bedste, Gud havde på jord – vi er værdifulde for Ham, og Han har opgaver, som kun vi kan løse. Han har tillid til os, og det vigtigste for Ham er ikke, at vi gør alt perfekt, men at vi tør leve på Hans ord, og tør risikere at begå fejl, og alligevel vide, at vi er elsket. Når mennesker havde hørt dette, var det forståeligt, at de fik lyst til at fornøje sig i hinandens selskab på samme måde, som det samme fører mennesker sammen, så de kan dele sorg med hinanden.

I disse dage fornøjer vi os med hinanden, og sikkert er det, at Mesteren er med i vores glæde. For nogle kan det være fristende at sidde hjemme og forarges over dem der fornøjer sig og over dem, som måske er lidt højrosted, fordi de har fået lidt i hovedet! Bær hverandres byrder, men læg ikke sten på byrde! Vi har alle vore skrøbeligheder; hvem af os har råd til at fordømme de andre. Det er nok en af menneskets værste skrøbeligheder, at sladre om hinanden og finde fejl, så man kan pege fingre ad andre, og så takke for, at man ikke er

som dem. Det synes at være »in« – på mode for øjeblikket, at anklage hinanden og finde synderbukke. Så vi kan hvert øjeblik have brug for en forsvarer, ingen kan vide sig sikker. Kirken som institution og kristne mennesker har ikke stået bagest i rækken af anklagere. Mange mennesker er blevet frosset ud af de troende mennesker, der var so heldige, at de ikke havde noget synligt brist, og derfor syntes de, at de havde råd til at fordømme dem, der ikke var fejlfri i det ydre. Det gjorde Jesus aldrig! Han tog alle dem til sig, som følte sig udenfor, og gav dem tro på livet og kærligheden. Nu var tiden kommen til, at alt strammede sammen om Jesus til at Han skulle dø, og Han så hvilken vej det gik. Han så at alle de mennesker, som trængte til Hans ubetingede og spontane kærlighed, ville føle sig forladte og ladte i stikken, som får uden hyrde, når Han var borte. Mange ville være parate til at anklage dem, og komme med beskyldninger og sladder og ødelægge deres liv, selvom meget få ville stå ved, hvad de havde sagt. Sådan er det jo stadigvæk. Jesus ved at vi har brug for en forsvarer, sådan som Han var de svages for-

svarer – ikke forsvarer for uretten, men fordi de var svage. Talsmanden er Ånden, og det at være sagfører. Selvom Jesus legemligt er borte, så er Ånden her og vidner for os og for verden, at vi er elsket af Gud, så vi ved, at Han svigter os ikke, selvom der bliver sladret om os og sagt løgn om os, og vi oplever modgang. Vi elsker ofte loven mere end vi elsker hinanden, og derfor er vi parate til at fordømme og slagte hinanden efter loven – men Jesus tager os i forsvar. Mange, som tør leve på Jesu ord om, at Han går med os og knytter os til himlen og beder os leve med kærlighed som overskrift, vil at gudelige mennesker blive fordomt, og nogle vil blive udstødt fordi de elsker livet og kærligheden højere end loven. Jesus har sagt, at sådan vil det være, og vi har både set og oplevet det. Men vi er aldrig alene. Med sit liv vil Jesus forsvare os, og når vi anklages af mennesker og af loven, skal vores forsvarer føre vores sag, så vi bliver kendt: »ikke skyldige«. Det er kærlighedens vidnesbyrd, det vidnesbyrd vi skal bringe videre.

Amen.

Henning Bøgesvang

Dagsins tekstur

Hvítusunnudag

Kollekt: Latum okkum biðja:

Harra vár, Jesus Kristus, sonur hins alvaldandi Guðs, vær tókum tær fyrri, at tú hevur grundað kirkju tína her á fólðum og hevur kallað okkum inn í samfelag teirra heilaga, og vær biðjum teg, at tú við orði tínum vilt laa heilaga anda tín leiða og stýra okkum eftir vilja tínum og ugga okkum í øllum freistingum og neyðum og vegleiða okkum í sannleika tínum frá allari villu, til tess at vit stóðugt mega halda fast um trúna, vaksa í kærleika og øllum góðum gerðum og við fastari vón og áliti á náði tína, sum tú við deyða tínum hevur vunnið okkum, mega verða sæl um ævir, tú, sum við fadír tínum livir og ræður í einleika heilaga andans, ein sannur Guð um aldur og ævir allar. Amen.

Hesin heilagi lesturin er skrivaður í Ápostlasøguni, 2. kap. 1–11. v.

Óg tá ið nú hvítusunnudagurin var komin, vóru teir allir saman komin á einum staði. Óg tá kom bráðliga eitt dun av himni, sum tá ið harðveður brestur á, og fylti alt húsið, sum teir søtu í. Óg fyrri teimum sýndust tungur líkasam av eldi, sum skildust sundur og settust á ein og hvønn teirra; og teir vórðu allir fyltir av hinum heilaga anda og tóku at tala á øðrum tungumálum, eins og andin gav teimum at mæla. Men har vóru Jødar búsettir í Jerúsalem, menn, ið óttaðust Guð, av øllum tjóðum undir himni. Tá ið nú hetta ljóðið hoyrðist, kom mannagúgv saman, og henni varð dátt við, tí at teir hoyrdu, ein og hvør, teir tala á sínum egna máli. Óg teir vórðu allir bilsnir og undraðust og søgdu: »Sí, eru ikki allir hesir, ið tala, Galileumenn? Hvussu ber tað tá til, at vit, ein og hvør, hoyra teir tala á okkara egna máli, sum vit eru føddir við? Partar og Medar og Elamitar og vit, sum eru búsettir í Mesopotámíu, Judeu, Kappadokíu, Pontus og Asíu, ið Frýgiu og Pamfýliu, Egyptalandi og Libyubygðunum við Kýrene, og vit Rómverjar, sum her hava settst niður, Jødar og proselytar, Kretoyingar og Árabarar, vit hoyra teir tala á okkara tungum um stórverk Guðs?«

Hetta heilaga evangelið skrivur

Jóhannes Evangelistur, 14. kap. 23. v. og út.

Jesus svaraði og segði við hann: »Elskar nakar meg, tá varðveitir hann orð mitt, og fadír mín skal elska hann, og vit skulu koma til hansara og gera okkum bústað hjá honum. Tann, sum ikki elskar meg, hann varðveitir ikki orð míni; og orðð, sum tit hoyrdu, er ikki mitt, men fadírins, sum sendi meg. Hetta havi eg talað til tykkara, meðan eg var verandi hjá tykkum. Men talsmaðurin, heilagi andin, sum fadírinn skal senda í mínum navni, hann skal læra tykkum alt og minna tykkum á alt, sum eg havi sagt tykkum. Frið lati eg eftir hjá tykkum, mín frið gevi eg tykkum; og gevi tykkum ikki, eins og heimirin gevur. Hjarta tykkara óttist ikki og ræðist ikki! Tit hoyrdu, at eg segði við tykkum: Eg fari burtur og komi til tykkara. Elskaðu tit meg, tá høvdu tit gleitt tykkum um, at eg fari til fadírinn; tí at fadírinn er størri enn eg. Óg nú havi eg sagt tykkum tað, áðrenn tað hendir, fyrri at tit skulu trúgva, tá ið tað er hent. Eg skal ikki longur tala nóg við tykkum, tí at høvdingin í hesum heimi kemur, og í mær eigur hann als einki; men fyrri at heimirin skal kenna, at eg elski fadírinn, og at eg geri soleiðis, sum fadírinn hevur boðið mær: »Standið upp, latum okkum fara hiðani!«

Skeiv endurgeving

I Sósíalínum í gjár var bland komin í frásøgnirnar í sambandi við viðmerkingarnar hjá minnilutanum á tingi, tá viðgerðin um bankamálið fór fram.

Úttan at endurtaka hvat Tordur Niclesen var lagdur undir at siga, so er rætta endurgevingin, at Tordur Niclsen setti uppskot til

samtyktar fram um, at Løgtingið áleggur landsstýrinum at halda fram við samráðingunum við donsku stjórnina, við tí endamáli at fáa sett í verk ein dómarskanning ella ein kanning, sum svarar til hesa.

Vit biða Tord Niclasen umbera hetta mistakið.

Dagny